

„... един от опитите ми да казвам, какво е Биньо – не на онези, които знаят, а заради други, непознати, следващи.

Не, че съм успяла:

... беше си бедствие: заредено с мощ сякаш от раждането си, притискано от компресията на сирачеството и немотията, акумулиращо жажди, книги... Издръжливост. Мъжество. Проправило изход: поезия.

Живя по начин, труден за понасяне от околните, разрушителен за самия него.

Писа по начин, сепващ с непозната свобода. Предизвика неприсъщи за тукашното време възторзи и отричания. Беше ново. Беше внезапно. Що за стихове: изригващи; протуберанси, родени от немислим кипеж. Издържа така – яростно и напук – до петдесет и деветата си година.

С последната си книга разграждаше единственото си убежище. Езика. Думите. Тялната комуникативност, постижимите им смисли. Подстрекаваше ги към издевателства, към отцеубийствен бунт срещу създалото ги човешко съзнание. Трябвало му е, дължен е бил, оставало му е това: да разруши докрай, за да стигне неразрушимото. Върху което се гради. Какво? – „Навярно вечно”

Екатерина Йосифова